

Η ελληνική επανάσταση του 1821 Μέρος 1ον

Φέτος κλείνουμε 200 έτη από την ευλογημένη στιγμή που ο έλληνας και η κάθε ελληνίδα αποφάσισαν, να πάρουν στα χέρια τους την ζωή τους. Αποφάσισαν να σηκωθούν από τους τότε «καναπέδες» για να κερδίσουν την ελευθερία τους. Κατάφεραν να ανακτήσουν την αξιοπρέπειά τους, κόντρα στα τότε διευθυντήρια της «τριμερούς» (σημερινή G7), που είχαν προαποφασίσει για εμάς, δίχως εμάς.

Δεν φτάσαμε τυχαία σε αυτή την εξέλιξη. Δώδεκα μεγάλες επαναστάσεις μετράει το γένος μας, ως τον Μάρτιο του 1821, όταν σημαίνει η χαρμόσυνη καμπάνα για την Παλιγενεσία. Στην Μακεδονία ο Νικηταράς, οι αμαρτωλοί και οι Κλέφτες στην Ήπειρο, οι Λαζαίοι και οι Βλαχάδες στα Χάσια και τον Όλυμπο, στον Μοριά ο Κολοκοτρώνης και η σφαγή με την εξέγερση

του Ορλόφ. Ο παπά-Δημήτρης από την Σαμαρίνα, μαθητής του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, ρίχνεται στον αγώνα. Παλεύει, πολεμά, συλλαμβάνεται από τον Αλή πασά. Βασανίζεται φρικτά, κρεμιέται ανάποδα πάνω σε πυρά... Στο τέλος κτίζεται ζωντανός σε τοίχο και παραδίδει το πνεύμα του, μετά από μαρτύριο δέκα ημερών. Πάνω από τριάντα πρόγονοι του Θόδωρου Κολοκοτρώνη έδωσαν την ζωή τους για να ξεπηδήσει ο μικροκαμωμένος Θοδωρής και να οδηγήσει την πατρίδα μας στην λευτεριά.

Όλο αυτό το μεγαλείο δεν πρέπει να αφεθεί στην κάθε «κυρά-Γιάννα», να έχει την «αποκλειστικότητα». Είναι ανήθικο, απέναντι σε όλους αυτούς τους ανώνυμους και επώνυμους που θυσίασαν τα πάντα, για να χαιρόμαστε εμείς τώρα,

τους καρπούς της ελευθερίας και της δημοκρατίας. Θα προσπαθήσουμε μέσα από δώδεκα σημειώματά μας, να αναδείξουμε με τις μικρές μας δυνάμεις, διάφορα ιστορικά γεγονότα-φυσιογνωμίες που κατά την γνώμη μας, έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην επιτυχή εξέλιξη του κοινού αγώνα.

Στα 400 χρόνια σκλαβιάς για την Νότια Ελλάδα και στα 500 έτη για τις περιοχές της Βόρειας Ελλάδας, αμέτρητοι πα-

τριώτες και πατριώτισσες έδωσαν τα πάντα για την πατρίδα τους. Ανάμεσα στους φορείς που πρωτοστάτησαν, στο ξεσηκωμό του έθνους μας ήταν η εκκλησία μας. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι επτά οικουμενικοί Πατριάρχες (Γρηγόριος Ε΄, Κύριλλος Λούκαρις, ο Γαβριήλ Β΄,), φονεύθηκαν άγρια από τους Οθωμανούς. Εκατοντάδες Αρχιερείς έχυσαν το αίμα τους, κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας. Σε όλα τα μέρη της υπόδουλης Ελλάδος μορφές Αγίων, Νεομαρτύρων προστέθηκαν στο μαρτυρολόγιο του Έθνους. Ανάμεσά τους ο επίσκοπος Τρίκης Διονύσιος ο φιλόσοφος ή σκυλοσοφός (θανατώθηκε με φρικτά βασανιστήρια), ο άγιος Κοσμάς Αιτωλός, Οι Αρχιεπίσκοποι Φαναρίου και Νεοχωρίου (απαγχονίστηκε ή κατά άλλους ιστορικούς σουβλίστηκε). Χιλιάδες απλοί ιερείς,

μοναχοί, έδωσαν την ζωή τους για τον αγώνα (Παπαφλέσσας, Αθ. Διάκος,...).

Άραγε τι έγινε στο νησί μας; Δυστυχώς δεν μπόρεσα να βρω ιστορικά στοιχεία για την ύπαρξη ένοπλου αγώνα ενάντια στον κατακτητή. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι η Θάσος για πολλά χρόνια, ήταν ευνοούμενη και ανήκε στην δικαιοδοσία της Αιγύπτου. Παρόλα αυτά θα σας καταθέσω μία προφορική παράδοση που υπάρχει στην περιοχή του Θεολόγου. Οι Θάσιοι συμμετείχαν ενεργά στην επανάσταση του 1821, με πρωτεργάτη τον οπλαρχηγό Χατζηγιώργη από το Θεολόγο, που ήταν μέλος της Φιλικής εταιρείας. Μάλιστα δόθηκε σύμφωνα με προφορικές μαρτυρίες και ένοπλη μάχη στην περιοχή της Λέσσας, λίγο έξω από τον Ποτό προς το Θεολόγο. Δυστυχώς η μάχη χάθηκε. Το τίμημα: Ο Χατζηγιώργης

έχασε τα προνόμιά του (προεστώς Θάσου), με απώτερη συνέπεια να μετακινηθεί η πρωτεύουσα του νησιού μας, από το Θεολόγο στην Παναγία Θάσου. Ο ίδιος κατάφερε να πάρει ασυλία, μετά από χάρη που έλαβε από τον αιγύπτιο βεζίρη. Δεν γνωρίζουμε λεπτομέρειες αυτής της υπόθεσης, ελπίζουμε στο κοντινό μας μέλλον κάποιος-α να ασχοληθεί διεξοδικά με αυτή την ιστορική στιγμή. (Συνεχίζεται ...)

Ευχαριστούμε!

Ψαλίδας Νικόλαος

Δημ. Σύμβουλος Θάσου

ΓΙΑ ΤΑ 200 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821

© 2021 ΑΝ.Α.Ε.Θ.